

821.111(417)
p28

C1215407

Емма
Гезерінгтон

ЦЕ РІЗДВО

видавництво
СТАРОГО ЛЕВА

розділ тридцять третій

Роуз

Прокидаюся різдвяного ранку в затишку, такому теплому, що очікую відчутти себе в обіймах Чарлі, але натомість розплющую очі від співу півня на подвір'ї мого родинного дому. Я у своїй дитячій кімнаті, сама.

Коли прокидаюся, перший, про кого думаю, — це Чарлі, а коли перевіряю телефон, то бачу, що він думає про мене теж.

Доброго ранку, красуне. Щасливого Різдва! Хочу бути першим, хто скаже це тобі сьогодні.

Я потягуюсь і смакую прості слова, приклавши телефон до грудей. Минулої ночі, коли кожен із нас лежав у своєму ліжку, ми надто довго переписувалися про те, як пройшли наші вечори. Я була така рада поділитися із Чарлі тим, як прекрасно знову побачитися з сім'єю на Різдво.

Мамі не терпиться тебе побачити, — повторювала йому кілька разів. — Поїхати додому на Різдво було правильним рішенням.

Ми обоє заснули з телефонами, як закохані підлітки, а зараз я лежу в ліжку, мене оточують лише звуки природи, такі знайомі з дитинства, і я чую запах традиційного сніданку — яєчні, — який доноситься з кухні; я так хочу бути з ним у цей прекрасний час року.

Сідаю, накрита своїми рожево-жовтими ковдрами з квіточками, і усміхаюся, бо згадую, як мама їх мені купила в дорогому універмазі в Белфасті, коли я була ще підліткою.

Мама тоді так собою пишалася і казала, що одного дня я виросту і піду, але ці ковдри завжди будуть тут для мене, коли я їх потребуватиму, і тепер я розумію, що її слова були правдою.

Наступний, про кого думаю, — Майкл, але без відчуття провини, тривоги чи надмірного жалю, як зазвичай. Сьогодні я дозволяю думкам перенестися в казкові різдвяні дні, які ми проводили разом. Згадую його сміх, красиве обличчя і те, як він завжди заковчував очі при моїх спробах співати.

Думаю також про Евелін, хай вона відшукає спокій у серці в сьогоднішній день.

Мені нестерпна думка, що вона буде сама в день Різдва. Мама казала, що вона відправила їй запрошення, як завше, але отримала звиклу ввічливу відмову. Не знаю, як дякувати Евелін за силу, яку вона дала мені, допомігши побачити своє майбутнє в перспективі, коли я зустрівла її на маяку.

Майкла немає, але ми все ще можемо його любити. Ми можемо його згадувати й усміхатися, можемо продовжувати ділитися шаленою любов'ю стільки, скільки живемо на цьому світі. Можливо, одного дня Евелін прийме нашу пропозицію і доєднається до сімейної вечері. Я знаю, що це дуже ошчасливило б Майкла.

Накидаю халат і вдягаю грубі шкарпетки, потім спускаюся вниз сходами, йдучи на звуки співу Френка Сінатри, де він мріє про сніжне Різдво. Виглядаю крізь вікно і бачу, що його мрія нарешті здійснилася. Подвір'я — ніби зимовий дивокрай, і я просто повинна відправити Чарлі фото мого краєвиду з вікна, де все вкрито білосніжною пеленою, якій немає кінця-краю.

— Щасливого Різдва, Роуз, — каже тато мені, коли я заходжу до кухні, і відчуваю нервові тремтіння, бо розумію, що ми одні в кімнаті, одні, вперше за цілу вічність. — Яечню будеш?

Бачу, що Джордж вже освоївся і лежить біля Аги, майже підвиваючи в захваті від постійного тепла, яке йде від вогнища з вугіллям.

— Не відмовилась би, дякую, — відповідаю я. — Щасливого Різдва, тату.

Цілую його в щоку, в його колючу білу щетину, а запах *Old Spice* переносить мене в дитинство, де я бажала йому добраніч і почувалася найбезпечніше у світі.

Мій татко.

Він киває головою на свіжу каву, тим самим вказуючи мені налити її собі самій, і коли я наливаю паруючу чорну рідину в чашку, то вдихаю запах обсмажених зерен і згадую так багато щасливих ранків за сніданковим

столом у нашому скромному старому фермерському будинку.

— Мама рада бачити тебе вдома, — каже він, викладаючи бекон на пательню. — Вона наполягла, аби я пішов і викопав ще одну ялинку, щоб поставити в коридорі, і ось о шостій ранку я, як божевільний, у непроглядній темряві засніженою галявиною тягну на тракторі ще одне дерево. Коробка з прикрасами чекає на тебе в коридорі.

Стримую емоції, коли думаю про те, як мій батько в поважному віці переживає всі ці клопоти тільки для того, аби моя мама змогла бачити, як я прикрашаю ялинку, так, як робила це раніше.

— Тату, оце ти напружувався, ще й на Різдво!

Він зітхає у своїй звичній манері. Колись мені його зітхання звучало так, ніби він казав «Ну що ж».

— Ти знаєш, яка мама на Різдво. Останні кілька років вона шалено за тобою сумувала, — каже він, перевертаючи дві великі ковбаски, бекон, яйця, гриби і смажений хліб. — Ми всі сумували.

Чути подібне від тата зачіпає мене за живе.

— Тату?

Він зупиняється, в обох руках по тарілці. Одну він ставить на тачку, іншу — переді мною.

— Можу тебе щось запитати? — кажу я, а слова застряють у горлі.

Натягую рукав халата на руку, як робила ще з дитинства, бо так мені затишніше, і сідаю за високий дерев'яний стіл, в якому так багато спогадів з щасливих часів.

— В ту ніч, коли Майкл помер... Я пам'ятаю, як ти казав щось за випите шампанське... ти думаєш, це була моя...

У горлі пересихає. Не можу договорити речення. Мені й не потрібно. Тато підходить до столу, сідає біля мене, бере мене за руку.

— Чи думаю я, що це твоя провина? Ні, люба. Ні! Звідки ти це взяла, Роуз? — каже він, його грубий голос звучить м'якше, ніж будь-коли. — Я ніколи тебе не звинувачував. Жодного разу. Мені таке навіть на думку не спадало, тому хай тебе це більше не турбує. Ми всі любили Майкла, ото й усе. І продовжуємо любити. І ми всі любимо тебе більше, ніж будь-коли, якщо таке можливо.

Не можу нічого сказати, тому просто киваю і витираю очі.

— Так добре це чути, — шепочу я, заплющивши очі. — Ти не уявляєш, як мені було потрібно це почути.

Думки є лише думками...

— То як, ви з Сарою будете готувати гарячий шоколад для сусідів? — запитує він, одразу повертаючись до справи, коли з'являється така можливість. — О'Нілли від вікна не відходитимуть, коли до них дійде звістка, що ти цього року вдома.

Від батькової пропозиції на серці стає тепліше.

— Подбаю про те, аби нам все вдалося, коли Сара приїде.

— Чудово. Гарзд. Віднесу мамі сніданок, а потім вона хоче бачити, як ти прикрашатимеш ялинку, — каже мені тато. — Гадаю, вона чекатиме, коли ви разом будете співати ту жахливу пісню, яка вам подобається.

В очах його бачу блиск, коли він дивиться на мене, як я сиджу за столом, у своєму халаті, і їм сніданок, точнісінько як у дитинстві, багато років тому в холодні зимові дні.

Він з тацею для мами в тремтячих руках ступає кілька кроків до дверей, а потім зупиняється і обертається до мене знову.

— Ніколи не повіриш, хто мені дзвонив вчора ввечері, — каже тато, зводячи очі до небес. — Не минуло й пів року. Скажу так, тоді я тримався стійко і відбивався.

— Невже Маріон? — запитую я, і мій настрій миттю змінюється. — Це різдвяне чудо! То ви знову розмовляєте?!

Він киває.

— Так. Маріон змінює назву до попередньої — Котедж бабусі Моллі — і запрошує мене й твою матір приїздити, коли захочемо. Гадаю, я пристану на її пропозицію.

— Воно варте того, тату! Неймовірні новини.

Він вовтузиться трохи на місці, а тоді знову зупиняється.

— Добре, що ти вдома, Роуз, — пошепки каже тато. — Щиро тобі кажу. Так добре, що ти приїхала додому на Різдво.

А потім, йдучи до коридору, він наспівує «Святу ніч», його м'які капці шуркають по сходах, поки він несе різдвяний сніданок моїй мамі — ще один ритуал у нашому домі, такий же древній, як і чаювання.

Чекаю, поки тато зникне в коридорі, а тоді беруся руками за голову, аби отямитися після почутого.

Тато сказав, що радий мене бачити вдома.

Думаю, це найкращий різдвяний подарунок з можливих.

розділ тридцять четвертий

Чарлі

Хелена відправила мені щонайменше десять фотографій, всі селфі, на яких вона у різних різдвяних аксесуарах на кшталт шапок Санти, вушок ельфів, обручів із зірочками і блискітками — кожна з них щиро мене розсмішила.

А опісля — повідомлення з її звиклими жартами.

Що сніговики їдять на сніданок? Крижані хрустики!

Як зветься улюблений сніговик Санти? Ельфіс!

Щойно минула десята година різдвяного ранку, а довкола все ще панує спокій і така тиша, якої раніше ніколи не помічав. Зазвичай у цей час ми з Ребеккою вже сиділи на підлозі у вітальні, посеред купи роздертого пакувального паперу, намагаючись розібратися, які батарейки підходять до якої іграшки, і в цілому всесвіті не існувало нічого, окрім нас і цієї кімнати.

Але цей рік не подібний на жоден інший. Немає жодного поспішного розгортання подарунків, немає жодних прибирань, жодної метушні. Лише я, Макс і тиша снігом вкритих дерев.

Я прокинувся зранку й написав Роуз, тоді подався до собору святої Анни і слухав мелодію дзвонів, не виходячи з машини, а Макс товкся на задньому сидінні: він усе ще шукав Джорджа, хоч би куди ми поїхали.

У тиші відчувався спокій, а потім били дзвони. Я смакував тишу міста в цей погідний різдвяний ранок. Дозволив світу стати на паузу, зупинитися, щоб просто бути.

Дунав про своїх батьків, які пішли з життя задовго до того, як рак позбавив їх майбутнього, і хоча вони були неідеальними, та робили все, що могли, аби в мене з сестрою було краще життя.

Я думав про кожного зі своїх клієнтів, багато з яких сахаються Різдва, як я донедавна, але з різних причин.

Дунав про Клоду, Роба і мою любу Ребекку в Тенеріфе, яка сьогодні вперше побачить Різдво під сонцем. Від щирого серця бажав їм добра, ніколи б не подумав, що буду на це здатний.

Я думав про Расті й Маріон, чий шлюб висів на волосині і які тепер, здається, відшукали гармонію, а ще, я сподіваюся, їм сподобався різдвяний кошик зі смаколикami, який я залишив на порозі, коли вчора від'їжджав. Може, вони навіть розпакують його разом? Я розважливо обирав усе для кошика: пляшку вина, шматок копченого сиру, пачку хлопавок, трохи винограду й баночку чатні, а собі уявляв, як вони насолоджуються тишею

сьогодення за давно назрілими розмовами. Діалог — це ключ до будь-яких стосунків, тож хтозна — може, цей кошик і кілька вільних від роботи днів допоможуть зав'язати розмову, якої кожен із них так потребував.

Я думав про Хелену, мою єдину старшу сестру, яка живе в цілковито іншому вимірі виняткової невинності й любові. Дуже надіюся, що продовжуватиму робити для неї все, що зможу, хай би що підкидало нам життя.

І я думав про Роуз, яка прокинеться сьогодні зранку в родинному домі, єдиному місці, де вона так хотіла бути на Різдво, нарешті в оточенні любові та сміху. Гадаю, цей ранок з сім'єю для неї дуже цінний і вона тепер віднайде внутрішній спокій. Вона заслуговує на це.

— А тепер ти, мій друже, — кажу малому Максусу, який, мабуть, навіть не розуміє, який сьогодні день. — Маю для тебе гігантську смачнучу кісточку, але на потім. Вона тобі засмакує, еге ж?

Він скавулить.

— А, ти сумуєш за Джорджем, — відповідаю я. — Я теж за ним сумую. Але не хвилюйся. У нас чудовий день попереду, обіцяю. Він буде особливим, ось побачиш.

Досі різдвяний ранок був тихим і дуже неспішним, але я знаю, що він буде таким, яким я його бачу. В цій тиші панує дивний неочікуваний затишок, і мені пощастило відчувати його весь ранок.

Я скористався можливістю, щоб перезавантажитися, віднайти гармонію і прийняти всю ясність, яка приходить з мистецтвом нічого не робити. Мені зовсім не самотньо, адже я знаю, що важливо для мене, а що ні. Навчився розмежовувати неважливе і суть власного буття.

